

ceny výše vkladu. Z těchto důvodů nelze se přikloniti k rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu ve Vídni čís. 2960 Gl. U. n. ř., na něž se žalovaná odvolává a které ostatně spočívá potud na jiném ději, an tam ocenil žalobce předmět sporu až po námitce nepřislusnosti.

Čís. 8142.

Proti rozhodnutí soudu o svědečném jest nepřipustný rekurs, nechť jde o výši svědečného neb o to, která strana má svědečné zaplatiti, nebo o to, zda svědku přísluší či nepřisluší náhrada podle § 346 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 15. června 1928, R I 429/28.)

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs do rozhodnutí rekursního soudu o svědečném.

Důvody:

Rozhodnutí soudu o svědečném — a to jak o náhradě nutných nákladů, které byly způsobeny cestou na místo výslechu, pobytem tam i cestou zpáteční (prvý odstavec § 346 c. ř. s.), tak i o náhradě za promeškaný čas (druhý odstavec téhož §) — nemůže podle § 347 druhý odstavec c. ř. s. býti napadáno opravným prostředkem. Při tom zákon nečiní rozdíl podle toho, bylo-li soudem rozhodnuto o výši svědečného či o tom, která strana má svědečné zaplatiti (rozhodnutí čís. 5410 sb. n. s.), nebo konečně o otázce, zda svědku přísluší nebo nepřisluší náhrada podle § 346 c. ř. s. Z toho dlužno usuzovati, že podle úmyslu zákonodárcova nemá vůbec dojíti k tomu, by soudy vyšších stolic rozhodovaly o otázce svědečného. Jinak jest tomu ovšem v příčině znalečného, kde § 365 třetí odstavec c. ř. s. stanoví výslovně, že proti usnesení soudu o výměře znaleckých poplatků se připouští rekurs, ale právě z tohoto zvláštního ustanovení plyne opakem, že to o svědečném neplatí. Správnosti uvedeného názoru nasvědčuje také znění § 528 c. ř. s., který se zmiňuje jen o znalečném a nikoli též o svědečném právě proto, že nepřipustnost opravných prostředků v příčině svědečného jest ustanovena již v § 347 druhý odstavec c. ř. s. Nelze proto souhlasiti s názorem vysloveným v rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu ve Vídni ze dne 14. března 1905, čís. 4034, Gl. U. čís. 2987 a úř. sb. čís. 885, na něž se odvolává stěžovatel, nehledě ani k tomu, že onen názor byl i vídeňským nejvyšším soudem již opuštěn v rozhodnutí ze dne 20. září 1906, čís. 15.663, Przegląd 1907, čís. 1. (Viz Neumannův komentář k § 347 c. ř. s., vydání z r. 1915 str. 1163.) Jestliže se nepřipouští rekurs proti usnesení soudu o svědečném, platí to tím spíše o rekursu dovolacím, který byl proto nejvyšším soudem odmítnut, když se tak nestalo podle §§ 523, 526 druhý odstavec a 528 c. ř. s. již v první, po případě v druhé stoli.